

2013-01-12

En läxa för livet

Varje år veckan innan den berömda [Lidingöloppet](#) går av stapeln, arrangeras det på samma plats [Lidingöstafetten](#). Deltagare i Lidingöstafetten består av lag. Varje lag innehåller 4 personer. Av dessa 4 personer springer 3 st 4 km var, och en person 10 km.

Lidingöloppets fulla sträcka är 30 km, är ökad och anses av många vara ett av flera "mandomsprov". En "riktigt prestation" Alltså.

Ett antal år i rad samlade jag ihop 3 personer till och vi skapade ett lag. Detta var en ovanlig händelse för dessa tre personer, som vanligtvis inte brukade träna alls. Så för mig var det en extra kick av engagera dessa personer för denna fysiska prestation. Jag har provat båda varianterna 10 och 4 km. 10 km är en uthållningsprestation medan 4 km är en "hetssträcka". Personligen föredrar jag 10 km som ger en mer avslappnad miljö och även den berömda [Abborrbacken](#), som är samma backe som möter dom som genomför Lidingöloppet. Backen är liksom Lidingöloppet ökad, och är en brant lång backe.

På Lidingöloppet tar [Abborrbacken](#) kål på en hel del löpare, även om dom är erfarna.

Nåväl, veckan för loppet var här. Laget jag hade ett år hade som andra år inga reserver. Vi hade betalt anmälningsavgiften i förskott, och loppet skulle genomföras på lördagen.

På tisdagen träffades alla för att planera avfärd mm. Jag kände att en rejäl förkylning snart skulle komma att bryta ut, vilken den också gjorde på onsdagen. Eftersom jag inte ville svika laget så åkte jag med på lördagen. Det var tur att min fru hade körkort visade det sig senare. Min sträcka var var som vanligt 10 km.

Loppet gick av stapeln och jag var peppad att genomföra loppet på bästa sätt. Genom loppet snorade jag en del, men adrenalinet gjorde att jag inte ville avbryta. Väl överlämnad stafettpinne till nästa löpare så kunde jag glad lugna ner mig. Jag hade gjort det..!

Snart var alla i mål och nu började det riktiga äventyret. Jag började bli illamående och ville bara hem. Väl hemma gick jag och la mig. Hög feber började visa sig och med den feberfrossa. Värktabletter var lösningen trodde jag. Min fru sa att jag var brännhet och lasarettets rådgivning blev uppringd. Sjuksköterska som tog emot samtalet sa att jag absolut inte fick ta värktabletter, för då lurar jag bara febern.

Ambulans kom, för det var tydligen bråttom. Febertermometern var nu uppe i 40,9 grader, och jag minns att jag tjafsade med min fru om att jag hade rätt att vid 42 grader så "kolar" jag. Min fru sa att det visst inte alls var så. Det första jag frågade ambulanskillen var:

-Visst är det vid 42 grader som jag kolar. Ambulanskillen höll med...

Jag andades ut. Nu visste jag hur nära jag var...

Väl inne på akuten för undersökningen var väntetiden som vanligt jobbig. Men jag minns en kille som kom springande från en helt annan del av lasarettet. För han hade hört att det kommit in en kille som sprungit Lidingöloppet (genomfört mandomsprovet). Han vara bara tvungen att träffa en sån man. Jag berättade att det var Lidingöstafetten 10 km jag hade sprungit och inte Lidingöloppet på 30 km. Killen lomade besviket iväg med svansen mellan bena, att jag tyckte synd om honom. Jag minns att jag funderade om jag kanske skulle ha ljugit för honom...? Äntligen antrade läkaren in i rummet och snart kom den första domen; antingen hade jag medfött hjärtfel eller hjärtmuskelinflammation. Förflyttning sängledes skedde nu till "Hjärt- och intensivvårdsavdelning". Oj oj oj, tänkte jag. Där möttes jag av urgulliga sköterskor. Till min besvikelse fanns ingen ork att ens flörta med dem...

På måndagen var det tänkt att jag skulle börja på en ny arbetsplats, och min fru fick ringa dit och sjukanmäla mig...

Jag fick nu ligga där på avdelningen någon dag eller två under observation. Jag skulle nu inte få någon medicin alls dom här dagarna. Efter det fick jag reda på att jag skulle kollas med ultraljud. -Gör man inte bara på det på gravida?, frågade jag. Vit kontrastvätska är inte gott, vet jag nu. Men behövs inför ultraljud så dom kunde se mina organ bättre. Efter en veckas sjukhusvistelse, kände jag mig frisk nog att börja flörta, sköterskorna började servera penicillin. Nu släppte läkaren iväg mig hem med kraftig halsfluss. En vecka senare var äventyret över, men läxan för livet hade jag lärt mig.

En tid senare såg jag ett reportage om orienteringssjukan, då vältränade folk dog i skogen. Dom pratade om symptomen, och jag minns tydligt att dom var exakt samma som jag hade...

Numera så brukar jag vänta en vecka eller mer efter sjukdom innan jag tränar igen. Även om jag mådde superdåligt ett tag, så är jag är glad att ha fått denna erfarenhet som jag aldrig kommer glömma.

Så mitt råd till dig vän, gör inte som jag...

/Ludvig Jansson